

betinget Tilregnelighed indtræder, medens der forinden samme overhovedet ikke bliver Spørgsmaal om Statens straffende Indskriden. Forfaavidt disse 2 Aldersgrændser efter den nu gjældende danske Straffelov — tildeels maastee ifølge Paavirkning af Romerretten — nærmest maae sættes henholdsvis til det fyldte 15de og det fyldte 10de Aar, har Kommissionen været af den Mening, at der ikke er taget tilstrækkelig Hensyn til, hvad der i og for sig efter vore climatiske Forhold og den deraf betingede sædvanlige Udvikling turde ansees for det Rigtige. Den medicoforensiske Theori, hvorefter den begyndende og den fuldendte Pubertetsudvikling antages at betinge Indtrædelsen henholdsvis af den usfuldstændige og den fuldstændige Tilregnelighed, kunde endog synes at tale for at sætte Aldersgrændserne, idetmindste for Mandspersoners Vedkommende, til henholdsvis det 14de og det 18de Aar. Man har imidlertid fundet Betænkelse ved at forandre Grændsen for den usfuldstændige Tilregneligheds Indtræden fra det 10de til det 14de Aar, navnlig fordi den igennem mange Generationer praktisk indvundne Erfaring taler for, at Børn imellem 10 og 14 Aar meget vel formaae at indsee det Strafbare i visse Forbrydelser, og der derfor ikke er tilstrækkelig Grund til at udsætte Samsundsordenen for den Fare, som let kunde blive Følgen af, at Børn i den nævnte Alder ustraffede skulde kunne begaae alle Forbrydelser, idet en Henviisning til den huuslige Tugt istedetfor Straf ofte vilde vise sig at være illusorisk ifølge de Forhold, hvorunder de paagjældende Børn leve. Derimod er det Kommissionens Overbeviisning, at der er fuld Tvivl til at gennemføre den Anstuelse, hvoraf der allerede har viist sig Spor i Bestemmelsen i Fd. 11te April 1840 § 29, jfr. Pl. 23de Mai 1840 § 1, om Forandring af Straf af Fængsel paa Vand og Brød for unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, og som, om end paa en indskrænket Maade, har gjort sig gjældende i den norske Straffelovs Kap. 6 § 9, den Anstuelse nemlig, at den fulde criminelle Tilregnelighed først bør indtræde med det fyldte 18de Aar, fordi Personer under denne Alder, saaledes som det ogsaa anerkjendes i den danske Civilret, der først anseer Opdragelsen for tilendebragt med den nævnte Aldersgrændse, efter

de hos os sædvanlige Udviklingsforhold ikke kunne antages at have naaet deres Modenhedsperiode eller at have nogen fuld Bevidsthed om deres Handlingers Betydning ligeoverfor Retsordenen. Men naar denne Anstuelse skal gjenføres, er det ikke tilstrækkeligt, saaledes som af den tidligere Kommission foreslaaet, at indrømme en Strafnedsættelse for Personer under 18 Aar, naar de skjønnes at have af Naturen svage Forstandsevner, eller at staae langt tilbage i Udviklingen; denne Betingelse maa opgives og Reglen være almindelig. Vel har der i Kommissionen været nogen Tvivl, om man ikke burde indskrænke sig til at foreslaae, at Straffen skal kunne nedsættes for de omhandlede unge Personer, men ved Spørgsmalets fortsatte Overveielse er man kommen til det Resultat, at Reglen rettest bør gives saaledes, at Straffen skal nedsættes, saa at 18 Aars Alderen virkelig bliver Forudsætningen for Anvendelsen af Lovens almindelige Straffebestemmelser. Man har fremdeles været enig om, at selv saaledes affattet vilde Reglen dog ikke være stikket til at omfatte alle Børn imellem 10 og 18 Aar; det har ingenlunde været Kommissionens Tanke at ville skjærpe Straffereglerne for Børn imellem 10 og 15 Aar, hvorimod den nye mildere og formeentlig rigtigere Anstuelse, som man efter det Ovenanførte forsøgte at skaffe Indpas i den danske Straffelov, kun figter til unge Mennesker under 18 Aar, men over den nu som Regel gjældende criminelle Lov alder 15 Aar. Denne sidste Alderstærmin bør fremdeles have den store Betydning at udgjøre Grændsen imellem Personer, der ere at ansee som tilregnelige, skjøndt i en mindre Grad end fuldvogne Mennesker, og Børn, som deels kun under visse Betingelser og Indskrænkninger kunne ansees at være i Besiddelse af Evne til at indsee deres Handlingers Strafbarhed, og deels, forfaavidt dette er Tilfældet, dog ikke kunne bringes ind under det almindelige criminelle Tilregneligheds eller de almindelige Straffebestemmelers Synspunkt, hvorfor de Straffe, der bringes i Anvendelse imod dem, mere bør have Charakteren af Tugt og Røvselse end af den retfærdige Gjengjældelse, som er Principet i al egentlig Straf. Kommissionen foreslaaer altsaa, i Overeensstemmelse med det Anførte, at opstille 3 A-